

Kabdebó Tamás

A haza megmentése

Nevem Al Azbaz, a borneói szultán nyugalmazott vívómestere vagyok és az udvar keresztény filozófusa. A szultánnak négy felesége van, tizenkilenc gyermeke (Bachnak több volt), három muzulmán filozófusa és – hogy a négy égtáj mindegyikére jusson egy-egy bölcs – itt vagyok negyediknek én.

Most szabadságomat töltöm, jelenleg Bécsben, és mint derék ötvenhatos, arra készülök, hogy megmentsem a hazát. Eredeti nevem lovag Ázbáz Gerald, aranykulcsos nemes, koronaörök származékainak ivadéka, ki 1930-ban születtem Budán, az Úri utcában. Az ötvenhatos forradalomban való részvételem miatt – néhány tankot benzines palackokkal megtorpedóztam – menekülnöm kellett. Hamarjában Bécsben, a Grand Hotelben lettem tányérmosogató, amikor is, 57 tavaszán megszállt ottan az ifjú borneói szultán. A velem egyidős ifjú embernek akkor már három felesége, hét gyereke és akkora vagyona volt, hogy őt tartották a világ leggazdagabb emberének.

Az ifjú szultán imádta a kardvívást, és ahol megszállt, így Bécsben is, kihívta a város legjobb vívóját néhány asszóra. Ki is állt, a hotel tornatermében Karl Schlesinger osztrák olimpiai bajnokkal, akit laposra vert. Na, már most. Az én famíliámban hagyományos sport volt a kardvívás, noha őseim hivatalos versenyeken nem indultak. (Anno dacu a törököt csépeleték.) Nagyapám Posta Sándornál tanulta ezt az elegáns sportot, vívócipőjét megörökölttem. Apám – a II. világháború áldozata – Gerevich Aladár baráti köréhez tartozott, később én is nála inaskodtam. Így hát volt bátorságom ahhoz, miközben a szultán plasztronját hántotta-vetette, hogy az uralkodót megszólítsam: „Felséges szultán! Borneó főura, Ázsia csillaga! Én egy olyan nemzetet képviselek, Ausztria keleti szomszédságát, ahol éppen főbelövések és akasztások vannak soron. Nem lenne tehát tanácsos, hogy ő felséged arrafelé hordaná az irháját – akarom mondani mihrábját. Ám én magam, idemenekült magyar, felajánlanám szerény képességem egy kis pengecsátára.”

A szultán kivillantotta mind a harminc fogát (2 bölcsességfogát már kiszúrták), úgy kacagott. Nos, hát beöltöztem, ő is viszont, és tíz perc alatt öt találattal győztem három ellenében. (Nem akartam nullára verni, hogy meg ne alázjam.) Az Ali bácsitól tanult testcseleket mind benyelte a szultán. Aztán a vállamra csapott: „Akarsz-e Borneóban vívótanár lenni?” – kérdezte. Hát persze, hogy akartam. De azért még meg kellett felelnem három kérdésre, mely eldöntötte, hogy a vívón innen, filozófus hivatásra alkalmas vagyok-é?

1. Hány lépésre van a nap a holdtól?

A helyes válasz: sehánnyra. Mert már félúton odaégnék a talpaló talpai.

2. Miért alkoholelles Borneó szigete?

Helyes válasz: Mert a sziget neve Bor ne ó!

3. Melyik a mozlim költészet legdicsebb verssora?

Az adott helyzetre a felelet kézenfekvő:

„Allah legdicsebb harcosa, Mohamed után, a borneói szultán.”

Nos, így kerültem Borneó szigetére, ahol fullasztó a hőség, sok az eső, még több a majom, olajat és fát termeltek ki, valamint cukornádat és a palotában, ahol laktam, működött a léghűtés. Naponta két óra vívóedzést kellett a szultán csemetéinek meg az egyéb fiatal agáknak és bégeknek tartanom. „Áj bég jú pardon”, mondtam minden fejevágás után. Hetente egyszer szellemi gyakorlatokat tartottunk a mozlim filozófusokkal. Aranymondásaikat följegyeztem: „Az adás-vevés terén becsületes légy, kivéve, ha a vevő keresztény.” „Kicsi a bors, de erőszakos.” „Könnyű a buzgó mócsingnak átesni a lótetű másik oldalára.”

Múltak az évek, évtizedek. Megnősültem, egy Zulejka nevű helybeli szépségkirálynőt vettem feleségül (az évek során 100 kilósra hízott), öt gyerekek közül a legidősebb fiú a szultán igazságügyi minisztere ma.

Most, hogy nyolcvanadik évemet ez év 2010. március 15-én betöltöttem, elérkezettnek láttam az időt, hogy édes hazámat, a soha-el-nem feledhető Magyarhont kihúzzam a csávából. Még disszidálásom előtt elrejtettem budai házunk pincéjében egy mozgatható faltégla mögött azt a térképet, mely a királyok kincsének rejtékét mutatta. Ötvenhat decemberén, menekülésem közben ugyanis nem vittem mást magammal, mint egy dunsztosüvegben Nyomov orosz kapitány bal fülét, melyet október 27-én párbajban levágtam.

Lementem tehát Pestre, sirályhajóval. Egykori lakásom helyén most egy könyvüzletet találtam, melynek

bájos tulajdonosnője átadta a pinceszulcsot. A térképet rögvést megleltem a faltégla mögött. Azt mutatta, hogy a kincshez a várbeli lejáró utolsó lépcsőfokát kell jobbra eltolni, mely alatt egy fogantyú újabb üreg fedeléhez tartozik. Ezt felemelve egy másik, Horthy óta titkos lejárathoz vezet, melynek alján található a kincs.

Nem volt egyszerű az archeológusok főnökét rábírní arra, hogy egy éjszakát tölthessek a lejárásban. Egy hétkarátos borneói gyémánt talizmán – melyet a nemzeti archeológiai társaság javára adtam át – végül is megoldotta a problémát. A térképet nagyapám, az egyik utolsó koronaőr hagyta rám, aki elmondott még annyit, hogy a térkép századokon át koronaórról koronaőrré szállt. Tudtomra adta azt is, hogy a titok másik tudója a mindenkori magyar király volt. A térkép hátoldalán szerepeltek a nevek, akik a kincseket gyarapították: Szent István, Szent László, I., II., III., IV. Béla, I., II., III. Endre, Nagy Lajos, Zsigmond, Mátyás, Ulászló, II. Lajos, Mária Terézia, Ferenc József, IV. Károly, Horthy Miklós. Királynevek alatt vörös betűkkel, felkiáltó jelek között: !!!CSAK VÉGVESZÉLYBEN FELHASZNÁLHATÓ!!!

A kincset megtaláltam, aranypénzek garmadáját. Egy négy négyzetméternyi területen bokáig gázoltam Szent István, Szent László, a Bélák, Endrék, Mátyás király és a többi uralkodó arányaiban, de volt ott dukát, florin, körmöci arany, sőt napoleon is, bödönszámra. Hogy számoljon meg az ember ennyi aranyat? Vittem magammal egy dézsát, ezzel mértem a pénzeket, ahogy megtöltöttem. Ötezer aranypénz fért bele. Nos, a többit számolatlanul raktam egy-egy dézsába, melyeknek tartalmát az üreg sarkaiban kupacokba raktam. Reggelre lettem kész a számolással. 100 dézsányi aranyat tett ki a kincs összege. Reggel lett, mire ezzel elkészültem, és már a fenti lépcső alsó fokán állva vártam a kulcsos archeológus megjelenését.

Földalatti működésemet őzlábú gombák tenyésztésével magyaráztam, és valóban, a száz dézsa tetején, az aranyakat takaró földrétegeken, gombát tenyésztettem. Mikor a gombák fölmagasodtak, két teherautót rendeltem, és a százdezsányi aranyat az őzlábú gombák alatt egy újpesti raktárba szállítottam, melyet előre, hat hónapra kibéreltem. A látszat kedvéért gombaszüretet is tartottam – a leszedett gombák alatt a spórák újra növesztették a második réteget –, és a vásárcsarnokban jó olcsón kiárultam az első szüret őzlábú gombáit.

Közben e-maileztem Izmir Akbár Somunak, a borneói trónörökösnek, hogy jöjjön át Budapestre, óriási üzletre van kilátás. A trónörökös természetesen saját jet repülőgépén érkezett, és magával hozta négy feleségét – a repülőn két duplaágy is volt –, hogy a hosszú út alatt ne unatkozzék.

Szónyi István:
Kisded imádása
1925
papír, rézkarc

Én elvittem őket Újpestre, megfúrtam egyet a gombás-aranyos ládák közül, és Izmirnek átadtam 50 aranyat. Tudakolja meg, mit ad ezért édesapja, a borneói szultán, mivel a teljes kincsnek, az ezerszer ötezer, tehát ötmillió aranyak ez csak kis része. Egy hét múlva megjött a válasz: ötven aranyért, jutányos áron, a világ egyik legtehetősebb embere ötvenezer dollárt fizet. Könnyen kiszámítottam – fejszámolásból a pesti Eötvös gimnáziumban jelesen volt –, hogy a kincs összértéke borneói alapon ötszázmillió dollár. Ezt keveslettem. Visszahívtam a trónörököszt. Megfúrtuk az összes dézsát és kiderítettük, hogy a középkori pénzek – melyekből kétszer annyi volt, mint az újkoriakból –, kétszer annyit érnek. Így az aranykincs megbecsült összege – a szultán új ajánlatának kétszerese – már ezermillió dollárra rúgott. Egymilliárd dollár már nem kutya! Most tehát itt tartunk és a választások előtt. A királyok és koronaörök óhaja szerint a kincs (már annak pénzértéke) csupán végveszélyben felhasználható.

IV. Béla nyilván nem tartotta a muhi csatavesztést végveszélynek, hiszen Zárában rostokolva várta a tatárok kitakarodását. II. Lajos király, bár öngyilkos párviadalra készült Mohácsnál, úgy gondolta: előbb–utóbb kiúzik utódai a törököt – mi az a 150 év –, és így is történt. Horthy Miklós, az utolsó befizető, tudta, hogy a németek és az oroszok letiporják majd az országot, de remélte, hogy a szerencsés túlélők újjáépítik a romokat és önmaguk testi-lelki jövőbeli egészségét. Az utánuk következők már nem tudtak a kincsről, hiszen a térkép sem került elő.

Az egymilliárd dollár már egy tekintélyes összeg, egy közép nagyságú sziget ára Borneó és Jáva között, valamint a magyar államadósságnak szép hányada.

Mit tesz ilyenkor egy igaz hazafi? Először is adagonként elszállítja a gombás aranyakat, de úgy, hogy minden dézsa után átveszi az azért járó egymillió dollárt. A dézsákon nagy zöld szalag jelölte: KÖRNYEZETVÉDŐ GOMBÁK. A viszont készpénzeket Izmir trónörökös egyik felesége hozta, turbánjába csavarva. Mivel neki is négy asszonya volt, mint édes papájának, 4X25 oda-vissza repülőútra volt szükség, mire az üzlet lebonyolódott. Én magam, lovag Ázbáz Gerald, úgy tartottam illőnek, hogy a dollárkötegeket, vízhatlan nejlonzacskókba csomagolva, visszacsempésszem a vár alatti alagút titkos üregébe.

Hát kérem, most itt tartunk. Az ország nyakig a slamasztikában. Mert az adósságból nem lehet olyan könnyen kilábalni, mint a túlélendő vészekből. Az adósság a növekvő kamatos kamatokkal együtt egyre növekszik. Ha ezt a tartalékolt ezermillió dollárt átadhatnám a következő pénzügyminiszternek – régen kancellárnak, még előbb kincstárnoknak hívták az ilyes valakiket –, akkor az országnak lenne esélye arra, hogy még ezen a nyáron, nagyot lélegezve belépjen az euroövezetbe.

Igen ám, de feltételeim vannak. Nem herdálni! Az elmúlt közel 100 esztendő pénzügyminiszterei vagy nem tudtak jól számolni, vagy végzetesen rövidlátók voltak. Fölvettek tehát, időről időre, száz- és százmillió dollárt, de elnézték a nullák számát: tíz-tízmilliókban számoltak a száz helyett. Most tehát egy olyan kincstárnokra lesz szükség, aki jól számol és jól lát. Neki átadom a kincset.

Takáts Márton:
Homage á Piranesi
(Kodály Körönd)
1995
papír, rézkarc